

Afgjørende for os, saa to—tre Hundrede Tusinde ikke kan bestemme os fra eller til, om vi vilde have en Hærplan eller ikke. Jeg har, som ganske rigtig udtrykt i Betænkningen, ikke fundet, at de Fordele, som man vilde vinde ved at vedtage Litra a. og b., ere saa store for Hærordningen, at de opveie Hensynet til de Besparelser, som vilde fremkomme. Jeg skal imidlertid indrømme, at Bøgstaaalen for mig staaer næsten lige, og jeg vilde ikke føle mig noget mere personlig tiltalt, enten det ene eller det andet Forslag gik igjennem. Jeg vil erkjende, at dersom man har Valget mellem Krigsministerens Forslag og Forslagene Litra a. b. c. f., som en Heelhed, vilde jeg ubetinget tage det Sidste, men jeg har ikke kunnet opfatte den ærede Ministers Erklæring saaledes, at han ikke kunde gaae endelig ind paa dette Affnit af Loven, selv om vi vedtog de to sidste Punkter og forkastede de to første, thi den ærede Minister kan meget vel sige, at han saa træder tilbage paa Regjeringens Forslag, men vel at mærke, Regjeringens Forslag er jo ikke noget fast Holdpunkt for den ærede Minister, thi det er jo kun et Forslag og ikke nogen Lov. Det er altsaa for Enhver — og i denne Henseende er den høitærede Krigsminister ligesaa interesseret som vi —, der vil have en Hærordning, umuligt at sætte sig paa et Standpunkt, fra hvilket han ikke vil lade sig røkke; derved tjener han ikke det Formaal, som han har troet at burde sætte sig. Jeg troer derfor heller ikke, at den høitærede Minister — det er nu min Opfattelse — tjener Sagens videre Fremme under denne Behandling ved at give for bestemte Erklæringer i denne Retning, navnlig naar de angaae Punkter, som dog ikke kunne antages at have særlig Betydning ligeoverfor det Spørgsmaal, om vi skulle have en Hærordning eller ikke. Dersom Forslaget under a. vedtages, da har jeg den Indvending at gjøre derimod, at da indordnes ikke blot det ordinære Antal Officerer i Liniebataillonerne, men ogsaa de, der skulle bruges til Reserven. Det er ganske som efter Planen af 1842, og vi behøve derfor ikke at vedtage nogen ny Plan for dette Punkts Vedkommende. Efter Planen af 1842 skulle Stambataillonerne afgive til Reserverebataillonerne 1 Major og 4 Premierlieute-

nanter, og efter dette Forslag skal der afgives 2 Capitainer og 2 Premierlieutenanter; det bliver altsaa omtrent det Samme. Planen af 1842 bestemmer, at der af 2 Liniebatailloner skal udvikkles en Reserverebataillon; her ligeledes. Efter denne Plan vil Hærordningen være den af 1842 op ad Dage, og dette troer jeg ikke vil være heldigt, og navnlig troer jeg, at dette Standpunkt ikke vil være let forsvareligt for dem, som sige, at de paa ingen Maade kunne gaae ind paa Udsoldningsystemet. Thi hvad er det Andet end en Udsoldning, naar der ved Stambataillonerne findes mange flere Officerer, end der kan tilbeles de samme Batailloner i Krigstid, naar de netop trænge stærkest dertil? Hvis Forslaget vinder Thingets Bifald — og jeg skal indrømme, at der kan være gode Grunde paa begge Sider —, vil jeg henholde mig til, hvad der er anført i Betænkningen, at man har villet finde det rigtigere, om de Officerer, der skulde tilhøre Reserverebataillonerne, opførtes i Lovforslaget som hørende til dem, saaledes at de vel i Fredstid kunde commanderer til den Tjeneste, Krigsbestyrelsen finder nødvendig, men saaledes, at det dog stod klart, hvilket Antal Liniebataillonerne havde, og herved vilde det, som enhver Officer indenfor Tjenestens Grænser havde at varetage, være eens i Fredstid og i Krigstid. Denne Afvikelse, at der deels i Krigstid, og deels naar Reserverebataillonerne indkaldes, skal udgaae de og de Officerer fra Stambataillonerne — det er ikke altid sagt, det bliver de samme —, er den samme Ordning, som efter Planen af 1842, men det er efter min Mening uheldigt og aldeles uholdbart at forsvare for dem, der, som sagt, ere bestemt mod Udsoldningsystemet, et System, som jeg forøvrigt heller ikke troer at kunne give Medhold. Med disse Bemærkninger troer jeg at have klareret min Stilling med Hensyn til Infanteriets Ordning. Jeg kan særdeles vel forstaae den Anskuelse, der har været gjort gjældende under Sagens tidligere Behandling, at vi burde gjøre Infanteriet som Hovedbaaben betydelig større og stærkere, end det er foreslaaet i Krigsministerens Forslag, men det er derved at mærke, at man ikke har Stof dertil efter den Maade, man er gaaet frem paa i de senere Aar ved kun at uddanne en vis Deel af Folkene, Stof